

цръкъ млѣкце—пълно котленце! Ше имаме тогазъ и сиренце и масѣлце. Ше си купя нова прѣстилка и шарена кърпа, да приличамъ на млада булка!

— А пъкъ азъ ще си купя нови ботуши и червенъ поясъ, та хи-и... който ме види, да ми завиди! — казва дѣдото и подскача отъ радостъ. А пусти стари ржцѣ не държатъ, изпускатъ яйцето и хопъ — на земята на парченца се разбива.

Ахна дѣдо, викна баба — шо би, какъ би, — но яйцето на земята разбито стои. Толкосъ врѣме отъ тогава, но баба яйцето не забравя. Току вика, току плаче, кого види, кого срѣшне ще разкаже, ще се жали, че нѣвга крава имали, и теле и млѣкце всѣка сутринъ пълничко котле, но пусти дѣдо, отъ лакомия зарадъ чизми и ракия всичко продалъ, пропилѣлъ. Така баба дѣ седне, все жали, все плаче.

А дѣдо, горкия! Не видѣлъ нивга чизми, седи въ кѣта, пухка съ лулата и на баба говори, тѣши я:

— Е-е-е, бабо! било шо било! Стига вече... Не крѣщи!...

Ст. Чешмеджиевъ

